

תורה אור

קט:

ו' דאזיס ליה תורא. כך היה מנהגם של אנשי קדום מי שהיה לו שור אחד רועה כל צהמות העיר יום א' ומי שאין לו צהמה מגלגלין עליו לרעות צ' ימים: **אמר להו**. יתמי למרי דתורא דאית ליה חד תורא כו': **דעבר צמצרא**. שהמעצרות שלהם מימיו עזין והיו דנין כך:

ולא עבר צמצרא. אללא צא דרך אחר:

דח"ל דרע דנני. מי שהיו לו שורת לבנים ומגבל ועושה אותן היה צא כל חד וחד ונטול אחת: **שדי תומי או שמכי**. מי שהיה מפזר ושוטט לפניו שומים או צללים ליבשן כל א' וא' היה נוטל אחת: **אומר לו**. לנגזל מה חסרתי לך לא לקחתי ממך אללא שום אחד ונמנא קרם מכאן ומכאן: **וייפא**. ומללי דין: **יהנצ ניהליה**. וישכנ עמה עד שתהיה מעוצרת: **עד דקדחא**. עד שתלמח אזנו: **דפדע**. עשה לו פלע כמו פדעת צמכת ע"ו (דף כח). כפרדור"א צלע"ו: **דעבר צמיא**. עובר צרגליו צמים: **גללא**. מקל. ל"א אכן: **א"ל**. דיינא לאליעזר מאי האי: **א"ל**. אליעזר אגרא דמחייבת לי דשקלי לך דמא הצ ליה להסא צגרא דשקל לי דמא חוזי ידיי כדקיימי קיימי. ל"א ה"ג ולואי כדקאי קאי כך אמר ליה דיין מי יתן שהייתי כנמחילה א': **הכי אטנו צהדייחו כל מאן דמומן**. אכסניא צצי הלולא: **לשלחו לגלימים**. יפשיטו את צגדי אותו האיש שהומינו: **ואסא אליעזר**. ענד אצרכס: **ויסיצ אסיפא דכולו**. הלך וישצ צסוף כולם: **א"ל מאן אוזמנך להכא**: **א"ל**. אליעזר למאן דיתיב גציה את זמנתי להכא: **שקל גלימים**. דימיו לגציה ורהט לצרכא שהיה מתיירא שלא ישמעו אנשי המקום שאליעזר אמר שהוא זימנו ולישלחו למאניה הלך וישצ לו אלל השני ואמר כמו כן וכן לכל אחד ואחד עד דלאזי כולוה ואכל אליעזר כל הסעודה: **כי אריך גייזו ליה**. כשהאורח ארוך

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

יותר מן המטה מקצ'רין אותו צסכין. גייזי לשון גוך כן שמעמי. ואית דגרסי גיידי ליה: **ומסחין ליה**. עד דמתפרקי אצריו: **וכסיצ שמים עילוייה**. כדי שיכיר כל אחד וא' דינר שלו ויחזור ויעלנו: **ורפסא לא ממטו ליה**. התנו צייניהם שלא יתנו לו פת כדי שימות צרעצ וכשמת אזיל כל חד וחד ושקיל לדינרל דידיה: **רציסא**. נערה: **צחלצא**. צמוך כד שלה כשיוצאת לשאוב מים: **שפיוה**. סכו אותה: **איגר שורא**. על גג המומה: **כי רצה**. על עסקי ריצה: **רצי יהודה בן צפירא אומר ויאבדו הכי סן לאצידה המצנקסם**. וצאין לעולם הצא שכן אמר דוד על צני קרם תעימי כשה אוצד צקש ענדך הס מעו כשה אוצד ואתה צרחמין הרצים צקש ענדך ומציאם לעוה"צ: **דלא מלוסיך לא שסחסי**. שקיימו כל מלותיך כדכתיב (צמדבר טז) כי כל העדה כולם קדושים: **מקח רע**. התחיל צקעטה: **שעשה קרחה צישרא**. שנצלעו: **שהרסית**. שהכעיס: **הקסה שיני מולידיו**. שנמצישו אצותיו צמעשיו הרעים: **צקש רחמים על עצמו**. שלא יחא נמנה מעמה: **אלו מרגנים**. דלא כתיב צהן פלוני צן יעקב: **שאיבר לצכו**. חזק לצצו כמו (ישעיה מז) אצירי לצ: **שיסצ צאנינות**. שעשה תשוצה על שהיה עמהם תחילה צענה: **נעשו לו פלאות**. (שפיצס) [שניצלן] מהס: **ראש והצין**. שאין מנהגן כשורה ופירש מהס: **אי מר רצה**. אס ינלא משה מכל מקום אתה תלמיד ואס קרם נמנא אתה תלמיד מה לך צשררה זו: **הוא צענא**. אני הייתי עמנה צענא ונצצעתי להס שאס יקראוני אלך עמהס: **דכולה כניססא קדישין**. כולם ננועים וקדושים ולא יכנסו אלי אס אני פצועה:

סתרה

אורחין כי מאריך גייזי ליה כי גויץ מתחין ליה אליעזר עבר אברהם אקלע להתם אמרו ליה קום גני אפוריא אמר להון נדרא נדרי מן יומא דמיתת אמא לא גנינא אפוריא כי הוה מתרמי להו עניא יחבו ליה כל חד וחד דינרא וכתיב שמים עליה וריפתא לא הוו מממי ליה כי הוה מית אתי כל חד וחד שקיל ידיה הכי אתני בינייהו כל מאן דמוזינ גברא לבי הילולא לשלח גלימא הוי האי הילולא אקלע אליעזר להתם ולא יחבו ליה נהמא כי בעי למסעד אתא אליעזר ויתיב לסיפא דכולוהו אמרו ליה מאן אוזמנך להכא א"ל לההוא [דיתיב] אתה זמנתן [אמר דילמא שמעי בי דאנא אומינתיה ומשלחי ליה מאניה דהאי גברא] שקל גלימיה ההוא דיתיב גביה ורהט לברא וכן עבר לכולוהו עד דנפקי כולוהו ואכלא איהו לסעודתא הויא ההיא רביתא דהות קא מפקא ריפתא לעניא בחצבא איגלאי מלתא שפיוה דובשא ואוקמוה על איגר שורא אתא זיבורי ואכלוה והיינו דכתיב וי'אמר ה' זעקת סדום ועמורה כי רבה ואמר רב יהודה אמר רב על עיסקי ריבה: [א] מרגלים אין להם חלק לעולם הבא שנאמר וַיֹּמְרוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצִיֵי דַבַּת הָאָרֶץ רָעָה בַּמִּגְפָּה וַיָּמוּתוּ בַּעֲלֵהֶם הַזֶּה בַּמִּגְפָּה לַעֲוֹלַם הַבָּא׃ [ב] עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא [ג] שנאמר וּתְכֶם עֲלִיהֶם הָאָרֶץ בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל לַעֲוֹלַם הַבָּא דַּבְרֵי ר'ע רבי אליעזר אומר עליהם אמר הכתוב וְהָיָה מִמִּית וּמַחִיָּה מוֹרִיד שְׂאוֹל וַיַּעַל׃ ת"ר עֲדַת קֶרַח אֵין לָהֶם חֶלֶק לַעֲוֹלָם הַבָּא שְׁנֵאמֹר וּתְכֶם עֲלִיהֶם הָאָרֶץ בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל לַעֲוֹלָם הַבָּא דַּבְרֵי רבי עקיבא רבי יהודה בן בתירא אומר הָרִי הֵן כֹּאבִידָה הַמֵּתִבְקֶשֶׁת שְׁנֵאמֹר תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבֵד בִּקְשׁ עֹבֵדךָ כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי׃ ויקח [קרח] אִמֹּר רִישׁ לְקִישׁ שִׁלְקָה מִקַּח רַע לַעֲצֻמוֹ קֶרַח שֶׁנַּעֲשֶׂה קֶרַח בְּיִשְׂרָאֵל בֶּן יִצְחָר בֶּן שְׁהֶרְתִּיחַ עָלָיו אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּצֹהֲרִים בֶּן קָהָת בֶּן שְׁהֶקֶה שִׁנִּי מוֹלִידוֹ בֶּן לִוי בֶּן שִׁנְעֹשָׂה לִוִּיָּה בְּגִיהֶנָּם וְלִיחֻשׁוֹב נָמִי בֶּן יַעֲקֹב בֶּן שַׁעֲבֵק עֲצֻמוֹ לְגִיהֶנָּם אִמֹּר רַב יִצְחָק יַעֲקֹב בִּיקֵּשׁ רַחֲמִים עַל עֲצֻמוֹ שְׁנֵאמֹר בְּסוּדָם אֵל תֵּבֹא נַפְשִׁי וּבִקְהֻלָּם אֵל תֵּחַד כְּבוֹדִי בְּסוּדָם אֵל תֵּבֹא נַפְשִׁי אִלּוּ מִרְגָּלִים וּבִקְהֻלָּם אֵל תֵּחַד כְּבוֹדִי זֶה עֲדַת קֶרַח דִּתֵּן שַׁעֲבֵר עַל דַּת אֵל אֲבִירָם שְׁאִיבֵר [ד] עֲצֻמוֹ מַעֲשֹׂוֹת תְּשׁוּבָה ואֵין שׁוֹשֵׁב בְּאַנְיָנוּת פֶּלֶת שֶׁנַּעֲשׂוּ לוֹ פִּלְאוֹת בֶּן רֹאבוּן בֶּן שְׂרָאָה וְהִבִּין אִמֹּר רַב אֵין בֶּן פֶּלֶת אִשְׁתּוֹ הִצִּילָתוֹ אִמְרָה לִיה מֵאֵי נִפְקָא לָךְ מִינָּה אִי מֵר רַבָּה אֵנַת תִּלְמִידָא וְאִי מֵר רַבָּה אֵנַת תִּלְמִידָא אִמֹּר לָה מֵאֵי אַעֲבִיד הוּאִי בַּעֲצָה וְאִשְׁתַּבְּעִי לִי בַּהֲדִיָּיָה אִמְרָה [ה] לִיה יַדְעָנָא דְּכוּלָּה כְּנִישְׁתָּא קִרְיִשְׁתָּא נִינְהוּ דְּכִתִּיב כִּי כָל הָעֵדָה כֹּלָם קָדוּשִׁים אִמְרָה לִיה תוֹב דֹּאנָא מִצִּילָנָא לָךְ אִשְׁקִיתִיָּה חֲמֵרָא וְאַרְוִיתִיָּה וְאַנְגִּיתִיָּה גּוֹאִי אוֹתֻבָּה עַל כֵּבָא וּסְתַרְתָּהּ

מסורת הש"ס

(א) [נדס סט.], (ב) [גני ע"י פדעוהו], (ג) [גני ע"י פדעוהו], (ד) [גני ע"י פדעיה], (ה) [מוספת] פייג, (ו) [סוטה יוד:], (ז) [שיך לע"א],

גליון הש"ס

נב' הרי הן כאבדיה המצנבקות. עיין מסות דף כ"ד ע"א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר ליה אליעזר וכו' ככתחלה הס'ד ואח"כ צ"ל ד"ה כי אריך ואח"כ ד"ה וכתיב וד"ה ורפתא ואח"כ צ"ל ד"ה הכי אמרי ד"ה אל אליעזר וד"ה א"ל מאן ואח"כ צ"ל ד"ה רצינא נערה:

הגהות הגר"א

[א] נב' מרגלים אין להם כי עד עדת קרח. נמחק: [ב] שם עדת קרח כי לעולם הצא. י"צ וכו': [ג] שם שנאמר ותכס וכו' עד מ"ר עדת. נמחק: [ד] שם שאבר עצמו נמחק מ"כ עצמו: [ה] שם אמרי ליה. נמחק מ"כ ליה:

לעזי רש"י

כפרדור"א [נפרדור"א]. צפיעה [כפרונסאליה].

מוסף רש"י

יעקב ביקש רחמים על עצמו. שלא חזר שמו על מלוקטם (במדבר טז א).